

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO ANALIZ, DOKUMENTACJI
I KORESPONDENCJI

Warszawa, 23 czerwca 2021 r.

BADK.DPK.133.104.2021 GK

P10-41/21	Data wpływu petycji 23, 29 i 30 kwietnia 2021 r.
	Data sporządzenia informacji o petycji 22 czerwca 2021 r.

UPORZĄDKOWANIE TREŚCI PRZEPISÓW USTAW

- **O PRZEWOZIE TOWARÓW NIEBEZPIECZNYCH,**
- **O FUNDUSZU ROZWOJU PRZEWOZÓW AUTOBUSOWYCH
O UŻYTECZNOŚCI PUBLICZNEJ,**
- **O DZIAŁALNOŚCI LECZNICZEJ,**
- **O ZAWODACH LEKARZA I LEKARZA DENTYSTY,**
- **O WYKONYWANIU MANDATU POSŁA I SENATORA,**
- **O SZCZEGÓLNYCH ZASADACH USUWANIA SKÓTKÓW
PRAWNYCH DECYZJI REPRYWATYZACYJNYCH
DOTYCZĄCYCH NIERUCHOMOŚCI WARSZAWSKICH,
WYDANYCH Z NARUSZENIEM PRAWA,**
- **PRAWO KONSULARNE.**

WNOSZĄCY PETYCJE: trzy petycje indywidualne

Sebastian Adamowicz.

PRZEDMIOT PETYCJI:

Podjąć inicjatywę ustawodawczą dotyczącą zmiany ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych, ustawy z dnia 16 maja 2019 r. o funduszu rozwoju przewozów autobusowych o użyteczności publicznej, ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty, ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora, ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. Prawo konsularne, w celu wprowadzenia zmian porządkujących przepisy ustaw oraz umożliwienia wznowienia postępowania konsularnego po wyroku TSUE.

UZASADNIENIE WNOSZĄCEGO PETYCJE:

Autor petycji wskazuje na konieczność zastąpienia wyrazu „grzywnie” wyrazami „karze grzywny” w art. 111 ust. 1 oraz art. 112 ust. 2-4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych. Uważa, że ustawa wskazuje rodzaj kary niezgodnie z Zasadami Techniki Prawodawczej.

W ustawie o funduszu rozwoju przewozów autobusowych o użyteczności publicznej petytor wnosi o zmianę art. 5 pkt 4, który odwołuje się do nieaktualnego tytułu innej ustawy.

Autor petycji wskazał też, że zmienione powinny zostać ustawy: o zawodach lekarza i lekarza dentysty (art. 15i ust. 4) oraz o wykonywaniu mandatu posła i senatora (art. 25 ust. 3a pkt 2) z uwagi na odwołanie do nieaktualnych tytułów innych ustaw. Ustawa o działalności leczniczej (art. 5 ust. 6) oraz ustawa o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich wydanych z naruszeniem prawa (art. 17 ust. 3) powołują się na uchylone ustawy.

Petytor w ustawie Prawo konsularne proponuje dodać art. 95 pkt 9 w brzmieniu: „zostało wydane orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które ma wpływ na treść wydanej decyzji”, oraz zastąpić w art. 96 tej ustawy wyrazów „3-8” wyrazami „3-9”, a w art. 97 wyrazy „7 i 8” wyrazami „7-9”. Autor petycji wskazuje również na potrzebę dodania w art. 98 ust. 3 w brzmieniu: „W sytuacji określonej w art. 95 pkt 9 wnioski o wznowienie wnoszą się w terminie jednego miesiąca od dnia publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej”.

STAN PRAWNY:

Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 756) w art. 111. ust. 1 stanowi: „Kierujący pojazdem, osoba prowadząca inny środek transportu, członek załogi środka transportu lub inna osoba fizyczna wykonująca czynności związane z przewozem towarów niebezpiecznych, która narusza obowiązki lub warunki przewozu towarów niebezpiecznych, podlega grzywnie do 1 000 zł.”.

W art. 112 ust. 2-4 wskazano, że grzywnie do 100 000 zł podlega:

- kto umieszcza oznakowanie II na ciśnieniowym urządzeniu transportowym, które nie spełnia wymagań dotyczących takich urządzeń albo dla którego producent lub jego upoważniony przedstawiciel nie wystawił deklaracji zgodności,
- kto umieszcza na ciśnieniowym urządzeniu transportowym znak podobny do oznakowania II, mogący wprowadzić w błąd nabywcę i użytkownika tego urządzenia,
- kto wprowadza do obrotu ciśnieniowe urządzenie transportowe podlegające oznakowaniu II, a nieoznakowane takim oznakowaniem.

Ustawa z dnia 16 maja 2019 o funduszu rozwoju przewozów autobusowych o użyteczności publicznej (Dz. U. z 2021 r. poz. 717) w art. 5 pkt 4 wskazuje, że środki Funduszu pochodzą m.in. z wpływów w wysokości wynikającej z ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2140 oraz z 2020 r. poz. 875 i 1087), ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 154 i 875), ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 450 i 463), ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2020 r. poz. 638), ustawy z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach (Dz. U. z 2020 r. poz. 2166), ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o tachografach (Dz. U. z 2020 r. poz. 900) oraz ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów (Dz. U. z 2020 r. poz. 859 oraz z 2021 r. poz. 255).

Ustawa z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2021 r. poz. 790) w **art. 15i ust. 4** określa, że lekarz stażysta otrzymuje zasadnicze wynagrodzenie miesięczne w wysokości ustalonej na podstawie ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych (Dz. U. z 2020 r. poz. 830 i 2401) i ogłaszanej przez ministra właściwego do spraw zdrowia w Biuletynie Informacji Publicznej nie później niż do dnia 30 marca każdego roku.

Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2021 r. poz. 711) w art. 5 ust. 6 stanowi: „Do zamówień, których przedmiotem są usługi wykonywane na podstawie umowy, o której mowa w ust. 4, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1843 oraz z 2020 r. poz. 1086)”.

Ustawa z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795) w art. 17 ust. 3 wskazuje, że Komisja może wyłączyć jawność rozprawy w całości lub w części ze względu na bezpieczeństwo państwa, zagrożenie spokoju, moralności i porządku publicznego, a także jeżeli w toku rozprawy mają być roztrząsane szczegóły życia rodzinnego lub rozpatrywane informacje stanowiące tajemnicę podlegającą ochronie na podstawie odrębnych przepisów lub informacje stanowiące dane, określone w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922 oraz z 2018 r. poz. 138 i 723).

Ustawa z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2018 r. poz. 1799) w art. 25 ust. 3a pkt 2 stanowi: „Posłowi lub senatorowi uprawnionemu do emerytury na podstawie:

1) ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270) lub ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2017 r. poz. 2336 oraz z 2018 r. poz. 650 i 858), który osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn,

2) ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2017 r. poz. 2225 oraz z 2018 r. poz. 138 i 730) albo ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2018 r. poz. 132, 730 i 912), którego emerytura stanowi 75% podstawy jej wymiaru bez uwzględnienia podwyższenia z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą - uposażenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, przysługuje również w razie pobierania emerytury.

Ustawa z dnia 25 czerwca 2015 r. Prawo konsularne (Dz. U. z 2021 r. poz. 823) w art. 95 stanowi: „W sprawie zakończonej decyzją ostateczną albo wykonaniem czynności wznawia się postępowanie, jeżeli:

1) dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe;

2) wydanie decyzji lub wykonanie czynności nastąpiło w wyniku przestępstwa;

3) strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu;

4) wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody nieznanne konsulowi, a istniejące w dniu wydania decyzji lub wykonania czynności;

5) decyzję wydano lub czynność wykonano bez uzyskania wymaganego prawem stanowiska innego organu;

6) decyzja została wydana lub czynność została wykonana w oparciu o inną decyzję lub orzeczenie sądu, które następnie zostało zmienione lub uchylone;

7) Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego, na którego podstawie została wydana decyzja lub została wykonana czynność, z Konstytucją, umową międzynarodową lub ustawą;

8) zostało wydane orzeczenie sądu stwierdzające naruszenie zasady równego traktowania, o którym mowa w ustawie z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania (Dz. U. z 2020 r. poz. 2156), jeżeli naruszenie tej zasady miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy zakończonej decyzją ostateczną lub wykonaniem czynności”.

INFORMACJE DODATKOWE:

Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych posługuje się nazwą „grzywna”, a nie „kara grzywny”. Należy podkreślić, że ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1444) posługuje się tymi dwoma określeniami zamiennie. Art. 32 Kodeksu karnego stanowi, że karami są:

1) grzywna;

2) ograniczenie wolności;

3) pozbawienie wolności;

4) 25 lat pozbawienia wolności;

5) dożywotnie pozbawienie wolności.

Art. 75a § 6 Kodeksu karnego stanowi, że w wypadku uchylecia zamiany i zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności na poczet zarządzonej kary pozbawienia wolności zalicza się dotychczas wykonaną karę grzywny albo karę ograniczenia wolności, przyjmując, że jeden dzień kary pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny albo dwóm dniom kary ograniczenia wolności.

Ustawa z dnia 16 maja 2019 o funduszu rozwoju przewozów autobusowych o użyteczności publicznej w art. 5 pkt 4 odsyła m.in. do ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów (Dz. U. z 2020 r. poz. 859 ze zm.) oraz do ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 756). Obecny tytuł pierwszej ustawy to „ustawa z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi”. Tytuł został zmieniony przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. (Dz. U. z 2019 r. poz. 1556) zmieniającej niniejszą ustawę z dniem 1 września 2019 r. Zmiana dotycząca ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych polegałaby jedynie na zaktualizowaniu adresu publikacyjnego.

Ustawa z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty w art. 15i ust. 4 powołuje się na ustawę z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych. Obecny tytuł ustawy brzmi: „Ustawa z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych”. Zmiana nastąpiła na podstawie art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 września 2018 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 1942) zmieniającej niniejszą ustawę z dniem 25 października 2018 r.

Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej w art. 5 ust. 6 powołuje się na ustawę z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1843 oraz z 2020 r. poz. 1086), która utraciła moc z dniem 1 stycznia 2021 r. na mocy art. 89 ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2020), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2021 r.

Ustawa z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji restrykcyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich wydanych z naruszeniem prawa w art. 17 ust. 3 powołuje się na art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922 oraz z 2018 r. poz. 138 i 723), która utraciła moc z dniem 25 maja 2018 r. z wyjątkiem art. 1, art. 2, art. 3 ust. 1, art. 4-7, art. 14-22, art. 23-28, art. 31 oraz rozdziałów 4,5 i 7, które zachowały moc w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w celu rozpoznawania, zapobiegania, wykrywania i zwalczania czynów zabronionych, prowadzenia postępowań w sprawach dotyczących tych czynów oraz wykonywania orzeczeń w nich wydanych, kar porządkowych i środków przymusu w zakresie określonym w przepisach stanowiących podstawę działania

służb i organów uprawnionych do realizacji zadań w tym zakresie, w terminie od dnia wejścia w życie przepisów wdrażających dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich oraz uchylającą decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz. Urz. UE L 119 z 4.05.2016, str.89), na podstawie art. 175 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych, która weszła w życie 25 maja 2018 r. Przepisy ustawy wymienione w zdaniu pierwszym utraciły moc z dniem 6 lutego 2019 r., na podstawie art. 107 ustawy z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości (Dz. U. z 2019 r. poz. 125), która weszła w życie z dniem 6 lutego 2019 r.

Ustawa z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora w art. 25 ust. 3a pkt 2 odwołuje się do ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Obecny tytuł: „ustawa z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, oraz wojskowe organy emerytalne”, na podstawie art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2018 r. poz. 1321), która weszła w życie 1 stycznia 2018 r. oraz art. 266 pkt 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 138), która weszła w życie z dniem 1 lutego 2018 r.

Dodanie pkt 9 do art. 95 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. Prawo konsularne umożliwiłoby wznowienie postępowania konsularnego również po wyroku TSUE. Zasadność tego działania można wywnioskować z zasady skuteczności oraz równoważności

prawa Unii Europejskiej, art. 401¹ k.p.c. (możliwość wznowienia postępowania cywilnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem wskutek rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego). Warto też podkreślić, że w przypadku „frankowiczów” orzeczenie TSUE C-260/18 z 3.10.2019 r. umożliwia wznowienie postępowania.

Należy również wskazać, że Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 7 sierpnia 2009 r. (sygn. akt S 5/09) wskazał, że przepisy Kodeksu postępowania cywilnego budzą wątpliwość w zakresie, w jakim nie wskazują orzeczenia ETPCz wprost jako podstawy wznowienia postępowania cywilnego. Idąc dalej, per analogiam można wywnioskować, że orzeczenia TSUE powinny stanowić również podstawę do wznowienia postępowania. Trybunał Konstytucyjny wskazał na konieczność respektowania postanowień organów międzynarodowych i ich odpowiednie stosowanie, z uwzględnieniem art. 9 Konstytucji RP.

Art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c wskazuje m.in., że sąd może zawiesić postępowanie z urzędu jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku postępowania toczącego się przed Trybunałem Konstytucyjnym albo Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wprowadzony dn. 8 września 2016 r.).

Podobne rozwiązanie zastosowano w art. 124 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325), który stanowi, że sąd zawiesza postępowanie z urzędu w razie przedstawienia przez sąd w tym postępowaniu pytania prawnego Trybunałowi Konstytucyjnemu albo Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Również art. 125 § 1 przywołanego aktu prawnego wskazuje, że sąd może zawiesić postępowanie z urzędu jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania administracyjnego, sądownoadministracyjnego, sądowego, przed Trybunałem Konstytucyjnym lub Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w art. 272 stanowi, że można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy zostało wydane orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które ma wpływ na treść wydanego orzeczenia. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio, z tym że termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania biegnie od dnia publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Należy również mieć na uwadze wyrok TSUE z dnia 10 lipca 2019 r. (sygn. C-213/13), zgodnie z którym „jeżeli obowiązujące krajowe zasady proceduralne obejmują możliwość, z zachowaniem pewnych warunków, dokonania przez sąd krajowy zmiany orzeczenia posiadającego moc rzeczy osądzonej w celu doprowadzenia do sytuacji zgodnej z prawem

krajowym, możliwość ta zgodnie z zasadami równoważności i skuteczności powinna zostać wykorzystana w pierwszej kolejności, jeśli warunki te zostały spełnione, w celu doprowadzenia sytuacji będącej przedmiotem postępowania głównego do stanu zgodnego z przepisami Unii w dziedzinie zamówień publicznych na roboty budowlane”. W tej konkretnej sprawie TSUE określił, że sąd krajowy jest zobowiązany do uzupełnienia/zmiany wydanego orzeczenia, które doprowadziło, że powstała sytuacja jest niezgodna z przepisami unijnymi.

Warto też wskazać na opinię Rzecznika Generalnego w sprawie rozpatrywanej przez TSUE z dnia 6 października 2015 r. (sygn. C-69/14), który stwierdził: „(...) nie może być mowy o poszanowaniu zasady równoważności, jeżeli późniejsze orzeczenie krajowego Trybunału Konstytucyjnego może prowadzić do wznowienia postępowania w odniesieniu do wcześniejszego prawomocnego wyroku cywilnego, umożliwiając tym samym zwrot nienależnie pobranego podatku, podczas gdy wyrok TSUE nie może wywierać takiego skutku. W takiej sytuacji prawa wynikające z konstytucji krajowej byłyby objęte większą ochroną niż prawa nadane na gruncie prawa Unii, a więc te ostatnie nie cieszyłyby się ochroną równoważną z ochroną zapewnioną tej kategorii praw wynikających z prawa krajowego”. TSUE podzielił zdanie wyrażone przez Rzecznika Generalnego.

Trzeba jednocześnie mieć na uwadze orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 czerwca 1990 r. (sygn. C-213/89) w sprawie Factortame odnośnie fundamentalnych zasad wykładni prawa wspólnotowego. TSUE wskazał, że „do sądów krajowych należy, w oparciu o zasadę współpracy wynikającą z art. 5[10] TWE, zapewnienie ochrony prawnej, którą podmioty indywidualne wywodzą z bezpośredniej skuteczności przepisów prawa wspólnotowego. Ponadto, zwrócono uwagę na sprzeczność z podstawowymi wymogami prawa wspólnotowego przepisów krajowych oraz praktyk legislacyjnych, administracyjnych lub sądowych, które mogą osłabiać skuteczność prawa wspólnotowego pozbawiając sąd krajowy, stosujący przepisy wspólnotowe, możliwości pominięcia w toczącym się przed nim postępowaniu przepisów krajowych, które ograniczają, choćby przejściowo, moc obowiązującą i skuteczność przepisów wspólnotowych”. TSUE podkreślił również, że orzeczenia i postępowania przez Trybunałem Konstytucyjnym i przez TSUE to środki prawne o podobnym charakterze.

Agnieszka Kraińska w artykule¹ z 17 października 2019 r. wprost stwierdza: „Mówiąc

¹ A. Kraińska, *Prawo do wznowienia postępowania sądowego na skutek wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej*, <http://www.codozasady.pl/prawo-do-wznowienia-postepowania-sadowego-na-skutek-wyroku-trybunalu-sprawiedliwosci-unii-europejskiej/gdfd>

językiem orzecznictwa TSUE, przepisy procedury cywilnej dotyczące środków zaskarżenia, mające zapewnić ochronę uprawnień wywodzonych przez podmioty z prawa UE, są mniej korzystne niż przepisy przewidziane dla ochrony uprawnień wywodzonych z prawa krajowego. Dopuszczalność wznowienia postępowania na skutek orzeczenia TK, w świetle unijnej zasady równoważności, powinna prowadzić do dopuszczalności wznowienia postępowania cywilnego na skutek wyroku TSUE”.

UWAGI DODATKOWE:

Wskazane przez autora petycji uwagi dotyczące sześciu ustaw są zasadne, jednak zmiany porządkujące nie stanowią wystarczającej podstawy do nowelizacji ww. aktów prawnych. Zmiany polegające na umożliwieniu wznowienia postępowania konsularnego wymagają szerokiej analizy.

OPRACOWAŁA

Gabriela Kopania

WICEDYREKTOR

Danuta Antoszkiewicz